

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 51
21 de març del 1936

PREU: 20 cènts.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELÉFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

Les alteracions de l'ordre públic no s'han de sufocar pas com volen els reaccionaris, ans bé amb el compliment íntegre del programa mínim del Front Popular

EDITORIAL

Compliment del programa del Front Popular

El camí de la unitat

Hem dit repetidament en editorials i articles, quan la censura no els ha mutilat, que el nostre criteri d'unitat el veiem plasmat en el projecte d'estatuts del futur i immediat Partit Socialista de Catalunya.

Es una posició lògica l'emprada pel nostre Partit d'anar tot seguit a la unificació dels grups socialistes d'una estructura autòctona catalana. Això és, simplement, començar la casa pels fonaments, tota vegada que hauria estat un error de tàctica i de principis voler fer una organització proletària d'acord amb les realitats nacionals amb les forces adscrites a orientacions que fins avui no havien mai reconegut la necessitat del nou corrent que mena l'hora actual.

Inajornable per moltes raons l'aparició del partit totalitari de les masses obreres i camperoles de Catalunya, és urgent posar-nos d'acord amb el Partit Català Proletari i el Partit Comunista de Catalunya, forces ambdues d'ídentica o semblant visió que la nostra, per a sentar conjuntament les bases d'acció del Partit Socialista de Catalunya. Aconseguir això sembla que és cosa relativament fàcil, si hem de creure les declaracions que en aquest sentit han fet les organitzacions ahudides.

Crear, però, el nou partit obrer català únicament amb aquells grups polítics és insuficient, si volem respondre al desig dels treballadors del país, de fer desaparèixer d'una vegada i per a sempre la nefasta política de grupet i de personalisme que fins ara hem hagut d'aguantar i que tants de perjudicis ha reportat al present i al futur immediat de la classe explotada catalana.

Seria una obra incompleta i exposada a totes les eventualitats que el nou Partit es mostrés impossibilitat de veure's reforçat amb els efectius de la Secció Catalana del P. S. O. E. i del P. O. U. M.

Malgrat tot, com exposàvem dies enrera, creiem imprescindible anar a la unitat en principi amb aquelles forces que com nosaltres sincerament la sentim. Això, però, no vol pas dir que si el Partit Socialista de Catalunya no és de moment el mitjà aglutinador de totes, absolutament totes, les fraccions marxistes de la nostra terra, haguem de considerar-nos satisfets i deixem de treballar per la unitat absoluta.

Nosaltres som els primers a veure les dificultats amb què hem de topiar, però la realitat de l'hora present ens ha de fer forts per a superar-les i dotar Catalunya de l'organisme socialista totalitari i responsable que mai no ha tingut.

Naturalment que no podem oblidar la posició dels altres nuclis obrers que segueixen tàctiques i ideologies divergents amb la nostra. I ens referim, sobretot, a la Unió de Rabassaires i, més llunyanament, a alguns sectors dels Sindicats d'Oposició, cada dia més percatats de la posició falsa en la qual es mantenen. Pas a pas, sense aturar-nos, però també sense córrer més del que convé, farem la nostra via envers la unitat.

No hi ha perquè voler seguir mantenint errors. Lògicament, so lament poden haver-hi en el camp obrer de la política de classe dues tendències. La que estima convenient l'acció política, o sigui la socialista, i l'abstencionista. La primera, cridada per la Història a la presa del Poder per la classe treballadora; la segona, arreconada cada dia més, entre espeternegaments històrics, en espera de la seva total desaparició.

Cal, doncs, que tots els grups socialistes ens apremem a anar a la unitat marxista sense més dilacions i creem al costat del partit polític la central sindical potent i única que han de portar a la total manumissió la classe obrera, tipa ja d'explotació.

Tot el que no sigui això, és perdre el temps i fer un escarni als treballadors, que creuen —i no van errats— en la necessitat de l'acció unificada del proletariat.

Ja ens trobem en pla de realitzacions. La propaganda electoral dels mitings no eren pas nous buides. No era pas perquè si que els oradors del Front popular anunciaven la política que caldria seguir després del triomf. No era pas d'una manera gratuïta que es feien promeses a les masses populars, avançant la suspensió i la derogació de totes les lleis i tots els decrets, que desvirtuaven el contingut social de la República autèntica.

Ara ho estem veient. I no som pas nosaltres sois a veure-ho. També ho veuen i ho «toquen», tots aquells senyors més o menys respectables i aquelles classes socials, que es creien que les vaques magres havien de correspondre sempre a les classes populars. Només cal escoltar els plans i els esgarips de les «forces vives» de la nostra economia. Tenen raó de queixar-se. Perquè no es fa altra cosa que satisfer les mínimes —les mínimes, no ho oblidem— aspiracions de les masses obreres.

Per ara, el Front Popular compleix els compromisos contrats. La represa de la llei de Contractes de Conreu, la suspensió de la llei d'Arrendaments Rústics, en virtut de la qual foren llançats de la terra milers de rabassaires, parcors i arrendataris, els decrets suspentent els desnonaments i els judicis en curs, la constitució de la Junta de Contractació del Blat fixant la taxa i protegint els agricultors catalans, la constitució de la Comissió Arrosiera que defensa els legítims interessos de tota la comarca del Baix Ebre, la restitució de la setmana de quaranta-quatre hores del ram metallúrgic amb la indemnització fixada, la reposició del laude mercantil que afecta milers de dependents del comerç i de la indústria, la substitució de l'ensenyament religiós, la reincantació dels béns dels jesuïtes, la prohibició d'exportació de capitals, la solució del conflicte del ram de Transports que no s'ha lograt pas per l'acció directa, sinó gràcies a la victòria electoral i tantes d'altres coses que no esmentem per a no fer la llista inacabable.

Fins ara, doncs, el Front Popular compleix el seu programa electoral.

Ens donàriem per satisfets que l'actuació d'ara fos garantia de les accions futures.

París, març del 1871

Petersburg, 1905

Petersburg, novembre del 1917

Viena, febrer del 1934

Astúries, octubre del 1934

assenyalen el camí esplendent del proletariat en la ruta del Socialisme

Salutació del company Comorera

Amb motiu de prendre novament possessió de la presidència del nostre Partit, vull dir unes paraules als nostres militants.

En primer terme, he d'agrair fervorosament i cordial, tots els esforços, tots els sacrificis i totes les energies amb què vosaltres heu contribuït a arrancar-nos de les presons i a tornar-nos a la vida ciutadana i a la lluita política i a la pau de les nostres llars.

Hem acabat una etapa i n'hem començat una altra, més prometedora, més prenyada de possibilitats i que també, segurament, exigirà un major esforç i un més fort concurs a l'obra comuna a realitzar.

Ens trobem de ple, companys, en un període de transició; en un període de gestació revolucionària que ens promet grans i belles realitzacions.

El capitalisme s'enfonsa i l'hem

d'ajudar a ben morir. En el marc de la nostra terra hem de lluitar per triomf del Socialisme, com lluitem pel mateix ideal els germans d'arreu del món.

No hem de perdre un sol moment; no podem desapropiar cap oportunitat. La nostra lluita és una lluita constant, que no pot ésser interrompuda un sol instant. Qualsevol dubte, qualsevol feblesa, qualsevol vacil·lació, són a benefici i a profit de l'adversari.

Per això, en reintegrar-me de ple a les tasques de Partit, jo demano a tots que augmentin, si és possible, la seva aportació a la causa del Socialisme. Que recordin que l'emancipació nostra només pot venir per la nostra acció coratjosa i decidida.

Dintre poques setmanes tindrem ocasió de trobar-nos al Congrés, que haurà de deliberar sobre transcendents problemes del passat,

A la democràcia sols hi tenen dret els demòcrates

«GUANYAR-SE LA VIDA»

Què significa aquesta frase? En un sentit corrent, vol dir que cada noi i noia que arriba a complir els 14 anys i surt de l'escola definitivament, ha d'aprendre per necessitat una professió que li serveixi, amb el temps, per a «guanyar-se la vida».

Aquest és el cas més general, Al costat, hi ha els casos dels infants orfes, dels abandonats, dels defectuosos físics, dels anormals... I àdhuc d'aquells que tenint pare i mare, han de començar ja d'infants a «guanyar-se la vida» personalment. D'aquests darrers n'hi ha molta varietat. Als extrems d'aquest nucli dens i majoritari veiem, d'una banda, una minoria d'infants de classes privilegiades per la fortuna que no han pas d'aprendre, ells, a «guanyar-se la vida», perquè ja la tenen guanyada o assegurada, pels anomenats drets de successió; i d'altra banda, existeix també l'esfera dels infants de les races primitives i nòmades, que menen una vida pròpiament natural i que no sembla pas que sentin amb gaire intensitat aquest problema de «guanyar-se la vida».

Aquesta frase secular de «guanyar-se la vida» té, certament, un sentit humà profund. Vol dir que, en efecte, tota persona humana té necessitat i obligació d'anar superant l'estat present de les coses, dintre del seu ambient i les seves possibilitats. Vol dir que cadascun de nosaltres, cada individu, té el deure de contribuir amb el seu esforç conscient, amb la seva voluntat de treball, a l'engrandiment i millorament del patrimoni col·lectiu. Vol dir també que cada home sapiga viure la seva vida íntima i profunda. Darrera l'home hi ha la història, el passat, del qual som fills, i davant nostre tenim l'esdevenidor immediat, si bé incert, almenys susceptible d'ésser previst amb relativa seguretat. I la tendència general humana és d'anar procurant que aquest futur immediat sigui sempre millor que el present o que el passat conegut.

D'ací l'esforç, que es tradueix en treball i producció.

Un sentit elemental de justícia ens informa que aquest esforç no l'ha pas de realitzar només uns quants, sinó que l'haurien de realitzar tots.

Podem admetre, en extrema benivolència, que hi hagi encara explotadors i explotats entre els homes ja fets, entre les persones grans. Repugna però extraordinàriament a la nostra raó el fet que existeixin diferències entre els infants; la consideració, treta de l'experiència, que efectivament hi ha al món infants felços, econòmicament, i infants desgraciats. Això és senzillament monstruós. I s'ha d'acabar d'una vegada.

D'una banda, s'han d'abolir certs privilegis — com els culturals — gaudits gairebé únicament pels fills de les classes benestants. D'altra banda, s'ha de procurar enlairar la condició dels infants de les famílies pobres i donar-los totes les pos-

sibilitats de realització de llurs aptituds.

I aquesta solució només la pot donar l'escola unificada, i l'escola unificada solament la pot implantar el Socialisme, perquè la societat capitalista no vol igualar les condicions dels infants i per altra part perquè tampoc no sent la magnitud d'aquest problema d'amor i dignificació.

El Socialisme és la forma estatal que en el procés històric li correspon anar abolint tota mena de privilegis econòmics, i anar creant les institucions adients per tal que tots els infants de la nació gaudeixin dels mateixos drets i, per tant, estiguin sotmesos a unes normes iguals per a tots.

Es amb la mainada, des del seu naixement, i àdhuc des d'abans del naixement, que s'han d'anar creant les noves formes de vida d'una estructuració de societats més justes i més humanes.

I mentrestant, ja no usarem tan sovint aquesta frase estereotipada de «guanyar-se la vida».

Ningú no se l'ha de guanyar, la vida. Tota criatura humana, en el sol fet de néixer, ja ha de tenir assegurada la vida, i no s'ha de considerar mai com una maledicció bíblica el fet de venir al món, que, per altra part, ningú no en té personalment la culpa.

Però el fet de tenir assegurada econòmicament l'existència no vol dir pas dir, tanmateix, que tots ens posem a jeure i volgüem viure una vida més o menys paradisiaca o hedonística. No. Hem de tenir la consciència dels valors humans i hem d'estar disposats sempre a la realització llura.

El treball humà és necessari perquè ve a resultar com una plasmació dels ímpetus vitals i dels anhels sentimentals que l'home té en el més profund del seu ésser, i també perquè li produeix els béns materials per a la seva existència. L'home, treballant, exerceix una doble missió: es dignifica i perfecciona ell mateix i millora i afina l'objecte sobre el qual treballa.

I hem de treballar tots, nois. S'ha acabat l'època dels ganduls i de l'explotació de l'home per l'home. Mans a l'obra tothom. Abans de resoldre el problema de l'atur forçós caldria potser resoldre l'altre problema de l'atur voluntari que secularment vénen realitzant unes castes privilegiades.

I després, a organitzar el treball, de manera que el treball no sigui una condició sine qua non de «guanyar-se la vida», sinó que sigui com una mena de joc, com uns exercicis interessats que posin en aplicació les aptituds naturals de cada persona.

Es al Socialisme que li pertoca la realització d'aquests problemes ingents, i d'altres d'una magnificència insospitada que aniran sorgint a mesura que tots els homes de la terra estiguin suficientment nodrits i treballin i cantin amb alegria i plena satisfacció.

C. COSTAL

del present i del futur del nostre Partit. Penseu que la Unió Socialista de Catalunya està en situació i condicions d'ésser l'eix d'un poderós moviment de classe i que seria una traïció a aquesta mateixa classe no contribuir a l'enfortiment orgànic del nostre partit.

No hem de malmetre, per petites qüestions que no tenen transcendència doctrinal ni volada espiritual, les enormes possibilitats que

tenim a les nostres pròpies mans d'endegar el moviment alliberador dels treballadors de la nostra terra.

Demano, doncs, a tots, la més estreta col·laboració en l'obra que hem de realitzar conjuntament per tal de portar endavant, camí de realitzacions immediates, el nostre ideal socialista.

Gràcies a tots i salut companys!

J. COMORERA

Del míting del Price

Sentint-ho molt, he de fer una rèplica als companys Olarte i Vi-diella. Sembla que per a ells no passa el temps.

Quan tota la massa obrera s'esforça a veure d'arribar a construir un front obrer, quan la U. S. C. s'ha esforçat tantes vegades a veure d'aconseguir la fusió amb el Partit Socialista i la Joventut que segueix al costat de l'Agrupació Socialista Barcelonès es fa ressò de la necessitat de fusió de les forces marxistes a Catalunya; quan els camarades Alvarez del Vayo i Javier Bueno vénen al míting a declarar que el P. S. O. E., no sols acata les auto-determinacions de les regions, sinó que, a més, disposarà el mateix per a les Seccions polítiques regionals; quan és gairebé ja un fet la fusió de la U. S. C. (la qual ha pres part decidida) amb el P. C. P. i el P. C. C. i es treballa amb coratge per aconseguir que la fusió emmarqui tots els partits marxistes a Catalunya, és impolític i insensat donar llançades a la moral, a l'amor propi, o el que vulgueu dir-ne.

El company Olarte pot recordar que en les últimes eleccions municipals a Catalunya no vàrem estar d'acord, abans de celebrar les, sobre si la U. S. C. (a la qual all també pertanyia), havia o no d'anar coalitzada amb l'Esquerra Republicana. També pot recordar els arguments que jo i altres companys esgrimirem. I els fets succeïts ens han donat la raó a nosaltres. Si haguéssim abandonat les esquerres republicanes en aquelles eleccions, les dretes s'haurien fet les mestres a Catalunya, i aquest poble no hauria pogut servir de punta a la República i punt de partida a les esquerres espanyoles per l'esclat del 6 d'octubre i la reconquesta de la República i lletis socials el 16 de febrer.

I és que el company S. Olarte fent cas omís del moment econòmic i polític consentiria que tot s'esfondrés, inclús ell i els seus, a l'estil burges, abans que cedir la vanitat de transigir uns punts de vista, ben o mal entesos.

I si el plet de tanta discrepància, lluita i maranya és resultat, ara, segons les repetides manifestacions del camarada Alvarez del Vayo, millor encara perquè tots s'obliguin a una circumspecció discreta que completi la solució i obri de bat a bat el camí de les possibilitats obreres.

A. RENART

Compreu i llegiu JUSTICIA SOCIAL

Un cas de barra

Recordau aquell parell de lerrou-xistes autèntics que, actuant respectivament de «president» i «secretari» d'un «Centra Radical del districte V» varen adreçar una emociònada i encomiàstica carta al Sanjurjo, després de la sublevació? Doncs bé. El «president» era en Roure i Carricarte, si mal no recordem, però el «secretari» si que tenim la seguretat que era un tal Antonio Llagostera que ara vol passar per esquerrista i catalanista de tota la vida i que junt amb un germà seu fan tots els papers de l'auca perquè la gent oblidí que varen entrar al departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, en plena època estraperlista.

Recomanem aquest cas de barra al conseller senyor Pere Mestre.

PERDIGONADES

NO HI HA DE QUE

Manuel Brunet, l'il·lustre i brillant escriptor de «La Veu», que ens desperta tantes i recòndites simpaties, en un article titulat «Moltes gràcies», comenta les paraules d'Alvarez del Vayo en el míting del Price, del diumenge passat, que afirmaven que Catalunya tenia dret a disposar dels seus questius.

I Manuel Brunet troba gràciós que veiem «castellans fent propaganda separatista».

Evidentment és graciós. Molt més «graciós» que veure catalans fent propaganda anticatalanista, com els senyors de la «isidrada», de la retirada del Parlament català, de la negativa a acceptar la llei de Congressos i altres delícies per Yestil.

Una pregunta, però, volem fer de passada, al seminarista frustrat: Per què us angunieja tant que Dencàs no pugui fer propaganda política?

Tanta insistència ens portarà a treure conseqüències lamentables...

SIMBOLISME

Ginebra ha patentat un nou mot. Ja que no serveix per a altra cosa, almenys que s'aprofiti el que es pugui.

Sembla que, per tal d'evitar un conflicte europeu, es feien pressions damunt de Hitler perquè ordenés la retirada «simbòlica» de les tropes que invadiren Renània. Una cosa així porta greus derivacions.

Així, per exemple, un bon dia — és un dir — us donaran un cop d'estaca al cap i quan anireu a enfadar-vos us diran:

—Perdoneu! Ha estat un cop d'estaca «simbòlic».

I no podreu dir res.

MAL SIMPTOMA

Després del discurs pronunciat pel senyor Martínez Barrio, ex radical i ex anarquista, en ocasió d'agrair el seu nomenament per a president de la Cambra, se li acostà el paranoic Dr. Albiñana per felicitar-lo i comunicar-li que també l'havia votat.

Això és un mal senyal. Molt ens temem que el flamant president de la Cambra ens sortirà «ful».

UN EXIT DE LA LLIGA

Davant les eleccions, a Alemanya, el partit nazi ha aconsellat als seus militants i simpatitzants que denuncin els noms dels enemics del règim hitlerà per tal d'esporgar-los.

Es la reproducció a vint anys de distància del cèlebre «Delatueu» de Cambó.

Un èxit que s'apunta la Lliga.

UN PETIT TAST

Tota la crosta clerical de Barcelona ha posat el crit al cel davant la disposició presa pel nostre company Granier-Barrera d'expulsar les benemerites religioses de l'Asil del Parc.

Que no s'ho prenguin massa a la valenta!

Encara no hem arribat com a Mèxic a deixar un capellà per cada deu mil habitants!

Després que ens fa molt mala espina això de les «benemerites». Que la Guàrdia Civil també és «benemerita»!

FERROMA

Les dones evolucionen

Sempre havíem lamentat ésser dones, i més nosaltres, de sentiments lliures que ens trobàvem oprimides — o més ben dit — ofegades dintre l'atmosfera carregada d'incens, de la majoria de les nostres amistats femenines.

Però avui estem contentes.

Potser és l'única vegada que ens hem sentit satisfetes de pertànyer al sexe feble, i és que avui ja no ens trobem tan soles amb les nostres idees.

El 16 de febrer fou la gran sorpresa. Es va aclarir l'enigma que —referent al vot de les dones— ens omplia d'angoixa uns dies abans.

I és que amb raó podíem temer.

La dona fins ara s'havia mostrat reaccionària, el confessionari i la religió l'esclavitzava. La paraula Llibertat no tenia sentit per a ella.

Però ara ja no podem dir el mateix. I mentre els reaccionaris es mosseguen els punys de ràbia de veure com deserten de les seves files els puntals més forts i amb els que més ells confiaven, la dona ha donat un pas més, envers la seva emancipació.

La Llibertat com un amant galant i gentil l'ha conquistat, no ho ha fet amb paraules falses i rebuscades, no ho ha fet amb l'amenaça del foc o amb la promesa de la felicitat eterna. Les seves paraules tenen la senzillesa de la veritat. «Donna, recorda't dels infants orfes d'As-túries, recorda't d'aquelles dones

que encara ploren la pèrdua dels seus; dona, tu pots fer que moltes llars buides i tristes s'emplenin altra vegada i l'alegria hi renaixi...» I les dones, generoses i compasives, perquè també són mares, esposes i promeses, s'han fet càrrec del dolor dels altres i s'han deixat conquistar per la noblesa de sentiments de la Llibertat, lliurant-se del domini de la religió que amb la seva hipocresia havia sabut tapar llur total manca de sentiments.

Aquest fet tan senzill i a la vegada tan transcendental per a l'evolució i emancipació femenina, ens ha fet veure que la nostra tasca per humil que sigui pot produir. No ens entusiasma gaire parlar o escriure per a les dones, però ara veiem que aquesta tasca no ha estat en va.

Amb aquelles dones —l'escòria, les escombraries que sempre queden després d'una neteja— que grogues d'enveja encara tenen valor de murmurar en el reduït cercle on han estat arreconades, els diem que no perdin el temps, llurs paraules plenes de veritat i ràbia no tenen força per arribar a nosaltres perquè s'arrosseguen com a bèsties immundes i nosaltres estem altes, molt altes...

La força del vot femení ha fet possible el ressorgiment de la democràcia, i en vosaltres confiem. Companyes, avant, doncs, avant, per la República i pel Socialisme.

ASSUMPCIO RAMIREZ

Els enemics de la unitat de la classe obrera perden el temps

La unitat serà un fet

El pròxim Congrés de la U. S. C.

Dintre pocs dies totes les seccions del Partit rebran les Memòries que hauran d'ésser objecte de debat al pròxim Congrés de la U. S. C. Aquest Congrés serà un dels més importants i d'efectes més transcendents que la classe treballadora organitzada en partits de classe haurà celebrat a Catalunya.

La revisió i transformació a que estan sotmesos tots els valors teòrics i tàctics en aquesta hora, tindran una evident repercussió en aquest comitè. Coses tingudes per permanents i intangibles, hauran d'ésser estudiades amb serena objectivitat, que ens obligarà, en-sembla, a estudiar l'adopció de nous mètodes als quals la realitat ha donat categoria suficient perquè poguem confiar en llur eficàcia.

La discussió d'aquestes qüestions en altres circumstàncies no hauria tingut la importància que li donen els fets revolucionaris del 6 d'octubre de l'any 1934 i l'experiència que n'ha tret la classe treballadora i els problemes d'ordre polític que han plantejat en la vida social de la República, tant, que tenim el convenciment que tota la història futura de les relacions socials i econòmiques al nostre país n'estarà fortament influenciada a l'extrem que tots els partits polítics, sobretot els de la classe obrera, hauran d'adoptar llurs concepcions i tàctiques, als fenòmens que els esmentats fets han produït.

No som gens pessimistes quant als resultats i als acords d'aquest Congrés. La U. S. C., que cal confessar que era un partit poc bregat en lluites com les que hem acabat de passar, ha sortit bé de la prova. S'han produït les coses que lògicament calia esperar d'un partit que no havia experimentat més que èxits; no obstant aquestes coses, no són pas ni del volum ni de la transcendència que no ens permeti afirmar que la unitat del Partit restarà en peu. Avui som els

mateixos que érem el dia 6 d'octubre, i continuarem essent-ho després del Congrés del mes vinent, sense mancar-ne un, siguin quins siguin els acords, mentre aquests s'ajustin dintre els principis de les teories socialistes.

Serà en la part extraordinària que tindrà el Congrés, sens dubte, on es produiran els debats més apassionats. La fusió de tots els partits obrers de base marxista és una necessitat sentida per tota la classe treballadora que vol convertir-la en una realitat. Hi ha raons d'indole diversa que aconsellen aquesta unió; no obstant hi ha excel·lents companys, que fixant-se més en raons passades que en les experiències del present i davant les perspectives del futur, no en són molt entusiastes, però nosaltres som prou conscients i disciplinats perquè un cop emesa la nostra opinió, si no és compartida per la majoria, democràticament acceptarem el fall.

L'opció per la Internacional, també promou ésser apassionada. La tradició ací, jugarà un gran paper; no obstant, nosaltres creiem que pràcticament l'última Conferència de la Internacional Obrera Socialista, celebrada a París l'any 1933, ja va fallar la qüestió. Excepte les velles glòries del moviment socialista, ningú, ni els partits socials escandinaus, tant reflexius en problemes de tàctica, no es mostren conformes amb les de la II Internacional, i en aquest últim temps la seva influència es pot dir que ha estat completament nulla.

Totes aquestes qüestions donen, doncs, al pròxim Congrés de la U. S. C. un interès màxim, que es concentra també en l'atenció dels altres partits de la classe obrera, tant, que dels resultats dels debats i acords que h'ircaiguin, depèn, en part, que a Catalunya hi hagi per primera vegada un partit socialista potent i capaç, per anar a la conquesta del poder polític i fer l'obra que reclamen els nostres temps.

Congrés General Ordinari de la U. S. C.

Dies 12, 13 i 14 d'abril

ORDRE DEL DIA

- 1er.—Validament de credencials.
 - 2on.—Discussió i aprovació del reglament per a l'ordenació dels debats.
 - 3er.—Constitució del Congrés.
 - 4rt.—Nomenament de Ponències.
 - 5è.—Informe del Comitè Executiu.
 - 6è.—Informe del grup parlamentari català.
 - 7è.—Informe del grup parlamentari espanyol.
 - 8è.—Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
 - 9è.—Informe de la Comissió pro-TREBALL, diari de la U. S. C.
 - 10è.—Elecció del Comitè Executiu.
 - 11è.—Proposicions.
- Discutits i un cop recaiguts els acords referents a l'anterior ordre del dia el Congrés passarà a constituir-se en extraordinari per a discutir i fer recaure acord:
- "Sobre els acords dels dos anteriors Consells centrals referents a la conveniència d'anar a la fusió amb altres partits obrers de classe.
- Barcelona, 2 de març del 1936.
Per acord del C. E. de la U. S. C.
V. i P.
El President,
JAUME COMAS
El Secretari general,
M. SERRA PAMIES

Un moviment que avança

La setmana passada va ésser molt encoratjadora per a la classe obrera.

El P. C. C. va celebrar un míting al Gran Price, on, a més d'ésser una manifestació d'entusiasme esclatant, els companys del Partit Comunista tingueren l'encert d'invitar-hi la companya Dolors Ibaruri (Pasionària), que va fer un gran parlament, ple de substància i emotivitat. Creiem que el discurs de la camarada «Pasionària» exercí en l'ànim del nombros públic femení que hi havia a l'espai local, una gran influència proselitista.

A més dels companys Ardiaca Arlandiz, Valdés i del Partit Comunista, amb gran encert foren invitats a adreçar una salutació al públic el company Vidiella, de la F. C. del P. S. O. E., que propugnà per la unitat orgànica de tots els partits marxistes, i el company Fronjosà, per la U. S. C., que manifestà el desig del nostre Partit, que més que partits fraterns siguem com més aviat millor un mateix Partit.

Aquesta nota produí en l'auditori un gran entusiasme, tota vegada que és aquesta la tasca que la classe treballadora vol veure realitzada immediatament com a cosa prèvia per a l'assoliment dels seus ideals.

L'acte acabà amb visques al Partit Unic del Proletariat, a Astúries i al 6 d'octubre, junt amb les notes vibrants de «La Internacional».

El diumenge següent, la F. C. del P. S. O. E., al mateix local organitzà un altre míting que assolí el mateix èxit. Hi parlaren companys de les Joventuts, de la U. G. T. i del Partit, entre ells el diputat al Parlament de la República company Alvarez del Vayo, i el director d'«Avance», company Javier Bueno.

També saludà l'auditori un company representant del P. C. C.

Tots els parlaments foren inspirats en un gran sentit de comprensió i el company Alvarez del Vayo, en el seu brillant parlament reconegué el dret a l'autodeterminació de totes les nacionalitats. És aquesta l'exacta actitud intel·ligent que ha de proporcionar al Socialisme jornades de glòria a Catalunya i a Espanya.

Nosaltres contemplem amb satis-

facció l'actuació de les Joventuts Socialistes d'Espanya en aquesta qüestió, i sobretot les paraules que d'un quant temps ençà el company Largo Caballero pronuncià respecte els problemes de reivindicació nacional. És aquesta la tesi marxista en aquestes qüestions nacionalitàries.

El dia que les paraules es plasmin en realitats tangibles, nosaltres demostrarem que dintre la família socialista d'Espanya han desaparegut tots els antagonismes, i que tots junts esclafarem la burgesia d'ací i d'allà.

El company Del Vayo diumenge passat va fer una bona labor.

Tasques parlamentàries

S'estan realitzant treballs per a la constitució d'una minoria obrera i pagesa catalana al Parlament de la República. El projecte es fonamenta en el fet d'haver-hi 4 representants de la U. S. C., 2 de la U. R., 1 del P. C. C., 1 del P. C. P., 1 del P. O. U. M. i 1 del P. S. O. E., elegits en terres catalanes. En total sumen 10 diputats de classe, nombre indispensable per a constituir minoria. Les negociacions marxen perfectament i els desigs dels elements responsables de les organitzacions polítiques i econòmiques que representen els companys diputats és el d'arribar a la constitució de la minoria. És natural, no obstant, que per la importància de l'assumpte, hi ha organitzacions que no són específicament polítiques encara que tinguin algun caire de classe conexas amb l'obra que no poden resoldre sense abans consultar amb els seus organismes superiors.

També està previst el cas que si algun company diputat elegit per Catalunya per la disciplina que informa actualment el seu partit no fos possible que s'integrés a la minoria obrera i pagesa catalana, el Partit Comunista d'Espanya, als efectes parlamentaris ha ofert el company diputat pel País Valencià.

No cal pas ponderar la importància que això tindria per al desenvolupament integral del moviment obrer a Catalunya i per a la seva unitat.

Ens cal dir, encara, respecte a aquesta qüestió, que els diputats catalans que formessin aquesta minoria, per les coses que afectin al programa del Front d'Esquerra Catalanes actuarien d'acord amb la minoria parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya i tan' com l'Estatut de Catalunya recolzarien i defensarien el dret d'autodeterminació de totes les nacionalitats d'Ibèria.

La minoria catalana també està en plena activitat. Els nostres companys assisteixen a les reunions de les comissions parlamentàries a discutir la feina que es prepara per a sotmetre-la a la deliberació de la Cambra.

Pel seu compte, el nostre grup parlamentari té en projecte la presentació d'algunes proposicions fonamentades en el nostre concepte de la dignitat ciutadana, per requerir sancions a aquells que deliberadament l'han desconegut o envilit.

Dinamisme

Lliures ja, ens trobem de nou en marxa. A treballar!

Hem d'afanyar-nos i no perdre un sol moment, ni malgastar un sol esforç per estar preparats per al moment que ens calgui actuar. Pensa, company lector, que en la tenebrosa caverna hom forja els plans estrapèrics del joc que mai no fa perdre (?) als qui l'apliquen, i voldran de nou robar la llibertat del poble per sotmetre'l a la foscor de la nova Edat mitjana del feixisme.

Aprofitem aquesta clariana que la bona voluntat liberal i republicana ens brinda, per a treballar amb tot l'ardiment de què som capaços per a forjar-nos les eines que han de conduir-nos a la fita que pretenem assolir. Necessitem per a construir la Nova Societat homes de caràcter, trempats en la lluita; muscles forts que sàpiguen repèlir les escomeses desesperades i terribles dels naufrags del vaixell encallat de la civilització (?) burgesa; capitans que puguin orientar amb ple coneixement freturoses de justícia social; argument de causa, les impetuoses mastistes que sàpiguen plasmar en llurs obres l'ideal intangible del Proletariat; savis que investiguin la veritat i profunditzin en el pou insondable de la ciència; tècnics que organitzin el treball amb la màxima eficàcia; en una paraula: necessitem obrers de l'edificació socialista.

La Joventut s'encarrega d'aportar l'entusiasme sincer amb propòsits d'autoformació física i cultural; el Partit ha de procurar l'estructuració necessària per a implantar el nou Estat; el Sindicat ha d'organitzar el control de la producció i administrar l'exercit del treball; la Cooperativa ha d'ésser, ara, un petit però clar reflex del que volem que sigui el dia de demà, el sistema de la nova economia; i tots aquests esforços conjugats, UNIFICATS, DISCIPLINATS i IDENTIFICATS per la conscient voluntat de tots, han de resultar invencibles i immillorables.

Cal, però, que de forma semblant al dinamisme terraquí—sense el qual la Terra perdria el seu equilibri, i es precipitaria pels espais freds del firmament—cadascú de nosaltres de la pròpia existència, i forgi com rodi en torn del seu pensament, eix a força centripeda la idea de superació, corrent al llarg del temps, acompanyat de tots els camarades i a l'escalf de l'ideal—Sol de la nostra iHusió—vers l'Emancipació Proletària.

XISPA

RESTAURANT HORTA VALENCIANA

TORRE SANT SEBASTIA
BARCELONETA
TELÉFON 14342

●
Especialitat en Paella Valenciana,
Llagosta Barceloneta

i
Pollastre a l'Ast, estil Horta

Salons especials a 90 metres d'alçària,
propis per a Banquets i «Lunchs»
en típiques barraques valencianes

Temperatura ideal

●
DIRECTOR-ARRENDATARI: M. VILLELLAS